

EXPLICACIÓ DE VOT A CÀRREC DE LA PRESIDENTA DEL GRUP PARLAMENTARI SOCIALISTES-CIUTADANS PEL CANVI EN EL DEBAT SOBRE EL NOU ESTATUT D'AUTONOMIA DE CATALUNYA

El president

En nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula la il·lustre senyora Manuela de Madre.

La Sra. de Madre Ortega

Gràcies, senyor president. Molt honorable president de la Generalitat, honorables convidats, estimades i estimats diputats i diputades, hem arribat a l'hora decisiva. De les paraules als fets; de les declaracions al vot; de les estratègies al compromís. Cadascú dels diputats i diputades hem tingut en la nostra mà i en el nostre vot una responsabilitat històrica al davant. No dels nostres partits, sinó dels ciutadans de Catalunya.

Aquesta Catalunya que, com diu el preàmbul de l'Estatut que acabem de votar, s'ha anat fent en el decurs del temps, amb les aportacions d'energies de moltes generacions, de moltes tradicions i cultures que hi han trobat una terra d'acollida.

Catalunya ha anat definint una llengua i una cultura, modelant un paisatge, acollint també altres llengües i altres manifestacions culturals. Obrint-se, sempre, a l'intercanvi generós, construint un sistema de drets i llibertats, donant-se i dotant-se de lleis pròpies i desenvolupant un marc de convivència solidari que aspira a la justícia social.

És en aquest sentit, continua també el preàmbul de l'Estatut que hem votat fa uns minuts, que l'Estatut és dipositori d'una memòria i guarda el record de tots els que han lluitat i dels que foren exiliats o, fins i tot, dels que van morir pel reconeixement dels drets nacionals de Catalunya i els drets socials dels catalans.

Catalunya ha guanyat en aquesta votació. Hem encertat en arribar a la cruïlla decisiva, tan perillós era equivocar-se de camí, com quedar-se esperant. Calia decidir. Els reptes del segle XXI i les necessitats dels catalans i les catalanes no podien esperar. Hem triat els camins que obren portes, senyor Piqué.

Aquesta és la responsabilitat política dels que avui hem decidit el futur de Catalunya decidint el nostre vot favorable.

Nosaltres, la gent, les persones que formem el Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi hem fet nostres les paraules del molt honorable president Pasqual Maragall quan va dir, en la seva carta oberta a la ciutadania, fa pocs dies, «No vull resignar el meu país a haver-se de governar els propers vint-i-cinc anys amb un estatut venerable, sí, però superat per les exigències del nou segle, per un estatut que sigui una rèмора per al bon govern de Catalunya.»

Nosaltres tampoc hem volgut resignar-los. No ho hem volgut, president. Tampoc ho han volgut la majoria dels catalans.

Ara, en aquests moments, som més que mai representants dels ciutadans, no militants de partits. Fa uns instant hem sigut més que mai, i ho torno a repetir, ciutadans de Catalunya, representants dels ciutadans de Catalunya i no militants de partits.

És per això que aquest Estatut no és de cap partit i cap partit l'hauria de fer seu en exclusiva. Aquest, per ser el millor Estatut, ha de tenir la condició de ser l'Estatut de tots, de tots i de totes. Ara s'han acabat els percentatges de propietat. Ho torno a dir, s'han acabat els percentatges de propietat. Aquest és l'Estatut de tots i de totes.

Hem votat «sí», nosaltres, els membres del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi hem votat sí, amb orgull i satisfacció. Amb orgull, que no és el mateix que supèrbia. Amb satisfacció, que no és altra cosa que l'expressió de l'emoció col·lectiva que sentim i que sentim compartida. Nosaltres hem votat que sí perquè sempre hem

treballat per l'acord. I aquest text és un gran acord. Un acord entre el Govern, els partits que donen suport al Govern. Un acord compartit i majoritari, també, amb el principal partit de l'oposició. I també, encara que només sigui un xic, una mica també, pel que fa a algun títol, del Grup Parlamentari Popular de Catalunya. Però, sobretot, deixi-m'ho dir i repetir, aquest és un acord entre els ciutadans i les seves institucions; entre els ciutadans i els seus drets. Un acord per a Catalunya i per a Espanya. Un gran acord. Felicitats!

Però nosaltres hem votat que sí per guanyar també l'Estatut a les Corts Generals, no només per guanyar el sí en el sí d'aquesta cambra sobirana. Hem votat que sí per guanyar el sí a les Corts Generals.

El president de la República Manuel Azaña, en el debat de la discussió de l'Estatut de l'any 32, en el Congrés dels Diputats va dir, cometes: «Nadie tiene el derecho de monopolizar el patriotismo, y que nadie tiene el derecho en una polémica de decir que su solución es la mejor porque es la más patriótica. Se necesita que, además de patriótica, sea acertada.» Això és el que hem fet. Solucions nacionals i racionals. Solucions ambicioses i pragmàtiques. Solucions imaginatives i rigoroses. En definitiva, solucions que modifiquen les lleis des del compliment de la llei.

Hem vençut a les forces del no, diverses i amb objectius diferents, però que podien coincidir en el vot negatiu i en arrencar la il·lusió i la necessitat d'aquest gran acord per a Catalunya. L'immobilisme, el centralisme, el radicalisme estèril, podien compartir el no a Catalunya, però no podien aturar Catalunya ni els seus anhels de més autogovern i millor finançament, en el marc d'una Espanya que volem federal. Les coincidències podien ser dramàtiques per al país, però les hem vençut amb la col·laboració de tothom.

Finalment, tampoc era cert que el tripartit obligués a ningú a votar que no. Cada grup ha votat en funció dels seus interessos i, ho dic amb el cor, sobretot dels interessos del país. No ha calgut tampoc donar-los una petita satisfacció, com es va

dir aquí, en aquesta tribuna, ni gran ni petita. No hi ha millor satisfacció que el servei al país. I això és el que tots hem fet.

Aquest Estatut s'ha aprovat amb Artur Mas de cap de l'oposició i líder del Grup més important d'aquesta cambra. Felicitats, Artur Mas. Segur que no ha estat fàcil. Felicitats i gràcies. La gent d'aquesta terra, i també la gent de l'Aran, no oblidaran aquells que avui hem fet possible aquest gran salt endavant.

He sentit aquí, i ho havia sentit en altres moments, que no hi ha fervor per la demanda estatutària. Senyor Piqué, sense que això signifiqui que puguem entrar després en cap polèmica –vostè m'entendrà perfectament; la seva intel·ligència és coneguda. No he sentit mai, ni quan era alcaldessa de la ciutat de Santa Coloma de Gramenet, ni quan he estat diputada al congrés dels diputats, ni des que sóc diputada d'aquest Parlament –l'any 88–, no he sentit mai cap fervor ni cap passió de cap expressió de la ciutadania demanant-nos l'aprovació dels pressupostos –mai–, que és l'instrument més important, que qualifica, del qual se'n deriven les polítiques que després hem de fer per millorar –o empitjorar, que de tot n'hi ha– la vida de les persones. Mai he sentit aquest fervor. Però en canvi l'he sentit demanant que apugem les pensions; l'he sentit demanant que millorem la sanitat, que tinguem més serveis de producció, d'implantació, és a dir, de polítiques culturals, penitenciàries –potser aquí el fervor, estimat conseller, és més aviat el contrari– (*Rialles.*), més polítiques i millor qualitat en l'ensenyament públic, més autonomia local i millor finançament local també, conseller Carretero. És a dir, la gent s'enfervoritza, es manifesta, quan ha de conquerir, quan ha de conquistar alguna cosa que no té i que és essencial per a la seva vida; la llibertat, la democràcia en són bons exemples. També es manifesten a la contra per allò que els fa mal; recordo les manifestacions en contra de la guerra d'Iraq i les manifestacions en contra d'un perjudici pel transvasament de l'Ebre.

Aquest és l'Estatut de les persones i per a les persones. Aquest Estatut és l'Estatut de la societat civil i de les seves organitzacions, sindicats i associacions empresarials, universitats i fundacions, associacions d'immigrants i col·legis

professionals. Tots, tothom ha volgut contribuir i no faltar a la cita del nou Estatut. De totes les cartes, manifestos, declaracions de suport al procés estatutari i d'estímul al treball dels parlamentaris i de les parlamentàries vull destacar-ne un en nom de tots. Vull destacar el que les associacions d'immigrants de Catalunya van fer públic i van presentar aquest mateix dilluns; un text que van presentar al president del Parlament, honorable senyor Benach, i al president de la Generalitat, molt honorable president Maragall.

Deien –i cito–: «Les entitats representants dels immigrants a Catalunya insten els partits polítics catalans a trobar un marc d'acord que possibiliti l'aprovació del nou Estatut per a Catalunya. Un Estatut que ha de ser ambiciós en competències, que doti el país de les quotes d'autogovern que legítimament reclama, que contempli un finançament suficient per a garantir la qualitat dels serveis públics de Catalunya i el seu benestar, i que reculli les màximes competències –també en sanitat, consellera– per construir un país més obert, més just i més solidari.» No cal que els digui que sento com a pròpia aquesta proclamació.

La Catalunya dels quatre milions va oferir un destí d'esperança per a molts de nosaltres. La Catalunya dels sis milions va consolidar un sentiment d'incorporació i de participació en el futur col·lectiu i nacional, d'incorporació i de participació en el futur col·lectiu i nacional. Ara –ara sí, la Catalunya dels set milions segueix sent la Catalunya oberta i solidària, capaç d'oferir un sentit de pertinença a partir del patriotisme cívic, el patriotisme de drets i deures, el patriotisme de ciutadania.

El primer pas, el pas determinant i fonamental, que era aprovar l'Estatut aquí, l'hem fet ja, enhorabona. Volem discutir, sí, el menys possible. Volem convèncer, el més possible. Com diu sempre Pasqual Maragall, i volem també fer avançar una nova idea d'Espanya, l'Espanya plural, en xarxa, fraternal i solidària.

L'Estatut que avui tenim l'alegria i l'emoció d'aprovar és una proposta molt ambiciosa. L'adrecem a tots els pobles d'Espanya; és una proposta de fraternitat i no de separació; és una proposta de mútua lleialtat i solidaritat. Repeteixo, és una

proposta per a ser acordada. És sobretot això, una proposta per a ser acordada, des del convenciment i des de la llibertat.

El nostre Grup és conscient, potser més que cap altre grup de la cambra, de les dificultats que trobarem en el camí. Potser aquestes dificultats haurien estat menors si s'haguessin atès en major mesura els nostres plantejaments. Com vostès saben, ahir van ser derrotades una desena de les nostres esmenes, i en vàrem retirar, en el decurs del propi Ple, una trentena en nom del consens. Aquest Estatut és del tot nostre, malgrat això que acabo de dir, malgrat les diferències i discrepàncies que mantenim en alguns extrems. Confio que tots sabrem defensar-lo amb tanta fermesa com intel·ligència, amb tanta passió com rigor, sabent destriar el que és fonamental del que és accessori, el que és essencial del que no ho és –que potser agrada molt a alguns, però que pot allunyar-nos d'aquells amb els quals, a la resta d'Espanya, i ho dic amb veu ben alta, d'aquells amb els quals, a la resta d'Espanya, volem compartir per sempre un projecte de prosperitat, de llibertat i de justícia.

Senyor Carod, així com vostè aspira, legítimament, faltaria més, a la independència, nosaltres, els federals, els socialistes de Catalunya, aquells que volem una Espanya fraternal i federal, aspirem a continuar abraçant-nos entre tots els pobles d'Espanya, des del respecte, des de la diversitat, des de la pluralitat i des de la llibertat.

Així com aspirem, en aquest Estatut, que el català sigui la llengua comuna aquí, *respetamos y estimamos también la lengua aquí de muchos catalanes que no tienen como lengua de uso habitual el catalán, y que es, a la vez, la lengua común de todos los pueblos de España.*

Senyor Piqué, perdoni, eh?, però estic segura que això li agradarà. *(Rialles.)*

Aquest..., no ho dic perquè li agradi –que també podria ser una tàctica. Aquest és un Estatut de persones lliures per a persones lliures. La llibertat política que

aconseguiu com a país mai no ha d'anar en contra de les llibertats individuals dels ciutadans de Catalunya, perquè només és lliure de debò un país on cadascú pot viure i expressar, però, identitats diverses, sense cap relació de jerarquia o de discrepància entre elles. On trobarà vostè una proclamació més lliberal que aquesta? Torni-s'ho a llegir, senyor Piqué, amb una mica més de passió, que la té. *(Remor de veus.)*

Senyors diputats i senyores diputades, com a presidenta del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, vull també retre homenatge públic, des d'aquest faristol, des d'aquesta cambra, en aquest moment tan històric, tan solemne, tan vibrant, vull fer un reconeixement i un elogi al nostre portaveu, al senyor Miquel Iceta i Llorens. Sense ell no tindríem aquest acord. En totes les forces polítiques necessitem persones com ell; sense ell –i sense altres, però sense ell, deixin-m'ho dir i tornar a repetir– no tindríem aquest acord; potser un altre Estatut, però no aquest gran acord.

Estimats diputats i diputades, Catalunya té una gran oportunitat per a mostrar-se no a la defensiva sinó confiada i segura. Trenquem tots els clixés i prejudicis; la història –important història, importantíssima història, si no, no seríem el que som– no pot hipotecar el nostre futur. L'Estatut del segle XXI no el podíem fer mirant cap al segle XVIII. Fem un gran acord nacional, també, per a projectar una nova imatge de Catalunya, la Catalunya ambiciosa però no egoista, la Catalunya segura de si mateixa, però disposada a treballar amb la resta de pobles d'Espanya per un projecte compartit, la Catalunya orgullosa de la seva cultura i història, de tot allò que té al darrere, repeteixo, que és molt, però que mira al futur sense nostàlgia ni cap rancúnia.

Molt honorable president del Parlament, molt honorable president de la Generalitat de Catalunya, molt honorable expresident de la Generalitat de Catalunya i altres expresidents d'aquesta cambra, senyores i senyors diputats,

Salut i llibertat!

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)